

ΒΗΜMagazine

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ
ΜΕ ΤΟΝ
ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗ
ΡΟΜΠΕΡΤ ΜΠΑΤΑ
ΓΙΑ ΤΑ ΘΡΥΛΙΚΑ
ΜΠΑΛΕΤΑ ΠΟΥ
ΓΙΟΡΤΑΖΟΥΝ
ΤΑ 60 ΤΟΥΣ
ΧΡΟΝΙΑ
ΜΕ ΑΦΕΤΗΡΙΑ
ΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

ΑΥΓΙΝ

AILEY

ΡΕΠΟΡΤΑΖ ΑΠΟ ΤΗ ΣΚΥΡΟ ΜΕ ΑΓΑΠΗ ΓΙΑ ΤΑ ΑΛΟΓΑ **Σ. 12**

ΛΕΥΚΩΜΑ Η ΕΞΩΓΗΙΝΗ ΦΥΣΗ ΤΟΥ ΝΤΕΪΒΙΝΤ ΜΠΟΟΥΙ **Σ. 16**

ΑΦΙΕΡΩΜΑ ΓΛΥΚΑ ΑΠΟΛΑΥΣΤΙΚΕΣ ΣΥΝΤΑΓΕΣ ΣΕ ΑΠΛΑ ΒΗΜΑΤΑ **Σ. 27**

ΜΟΥ ΑΡΕΣΕΙ ΔΕΝ ΜΟΥ ΑΡΕΣΕΙ

ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΚΟΛΙΟΥ

Που Σάκκαρη και Τσιτσιπάς θα ενώσουν τις ρακέτες τους στα κορτ του αυστραλιανού Hopman Cup, σε ένα συλλεκτικό διπλό μεικτό.

Που θα πρέπει να περιμένουμε έως το τέλος του '18 για να μας τους φέρει δώρο ο Αϊ-Βασίλης του τένις.

ΜΑΡΚΟΣ ΚΑΡΑΣΑΡΙΝΗΣ

Οι επανεκδόσεις παλιών βιβλίων με την αυθεντική γραμματοσειρά τους (αρκεί να μην είναι αχνή).

Το ότι μόλις το 13% των ωκεανών παραμένει σήμερα ανέγγιχτο από τον άνθρωπο, σύμφωνα με μελέτη του Πανεπιστημίου του Κουίνσλαντ.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΝΑΣΤΟΣ

Η εξαιρετική έκθεση «Ο φωτογράφος Σεφέρης» που φιλοξενείται στο Ριζάρειο Ίδρυμα του Μονοδενδρίου Ιωαννίνων.

Ο εγκλωβισμός στο μποτιλιάρισμα του λιμανιού ως αναπόφευκτη μοίρα κάθε ταξιδιώτη που αναχωρεί από τον Πειραιά.

ΜΑΡΙΛΕΝΑ ΑΣΤΡΑΠΕΛΛΟΥ

Η κρέμα καραμελέ και η κρέμα (σκέτο) της γαλακτοβιομηχανίας Ρούμελη.

Τα 15 ευρώ για την είσοδο στη Λίμνη Βουλιαγμένης στη διάρκεια του Σαββατοκύριακου, τα οποία είναι 12 για τους κατοίκους της περιοχής.

ΕΡΗ ΒΑΡΔΑΚΗ

Που μάλλον είναι αστικός μύθος ότι οι Γάλλοι αρνούνται να βοηθήσουν τουρίστες που ομιλούν μόνο την αγγλική. Ειδικά οι νεαρότεροι είναι ευγενέστατοι!

Οι απαίσιες μυρωδιές στους δρόμους της ίδιας πόλης. Σαν δημόσιο αποχωρητήριο.

ΚΟΣΜΑΣ ΒΙΑΟΣ

Η επικείμενη κυκλοφορία cd όπου η Σερ τραγουδάει ABBA. Γιατί μου αρέσουν και οι ABBA και η Σερ.

Που άρχισε να ακούγεται όλο και πιο συχνά το «καλό φθινόπωρο». Τόσο μικρό ήταν εφέτος το καλοκαίρι;

Δεκαέξι συντάκτες
κυκλοφορούν
ελεύθεροι και γράφουν
για τα καλώς και
τα κακώς κείμενα

Φωτογραφίες: Ανδρέας Σιμόπουλος

ΓΙΩΡΓΟΣ ΣΚΙΝΤΣΑΣ

Η εξυπηρέτηση στο τμήμα κλήσεων της Δημοτικής Αστυνομίας στην Αγ. Κωνσταντίνου.

Το γεγονός ότι η Δημοτική Αστυνομία στις κλήσεις τηρεί το γράμμα και όχι το πνεύμα του νόμου.

ΙΣΜΑ ΤΟΥΛΑΤΟΥ

Οι καλοκαιρινές βόλτες στη Διονυσίου Αρεοπαγίτου. Από τα πιο χαλαρωτικά πράγματα στην Αθήνα.

Τα φαινόμενα αισχροκέρδειας σε τουριστικούς προορισμούς.

ΑΝΤΩΝΗΣ ΚΑΡΠΕΤΟΠΟΥΛΟΣ

Το πρόγραμμα συναυλιών στο Ηρώδειο τον Σεπτέμβριο. Απορώ γιατί δεν υπάρχουν εισιτήρια διαρκείας.

Τα ανεξέλεγκτα αδέσποτα σκυλιά. Στην επαρχία το πρόβλημα είναι μεγαλύτερο.

ΛΑΜΠΡΙΝΗ ΚΟΥΖΕΛΗ

Η πανσέληνος του Αυγούστου. Μεγαλειώδης αποχαιρετισμός στο καλοκαίρι που οβήνει.

Τα μπιτς μπαρ με τη θορυβώδη μουσική στις γραφικές παραλίες που επιβάλλονται βίαια στο τοπίο και δεν αφήνουν καμία πιθανότητα να το απολαύσεις.

ΓΡΗΓΟΡΗΣ ΜΠΕΚΟΣ

Οι ανακοινώσεις – ως είθισται, τέτοια εποχή – των υπό έκδοση τίτλων από τους ελληνικούς οίκους. Ανοίγουν πάντοτε την όρεξη των βιβλιόφιλων, ασχέτως αν δεν εκπληρώνονται όλες οι προσδοκίες τους.

Η εκμετάλλωση της μεγάλης ποιήσης από τη μικροπολιτική.

ΒΑΣΤΕΛΗΣ ΚΙΟΥΣΗΣ

Η ισχυρή παράδοση της ελληνικής υδατοσφαίρισης στις παγκόσμιες διακρίσεις.

Η οδηγική άποψη «είμαι ντόπιος, ο δρόμος μου ανήκει» που επικρατεί στις περισσότερες περιοχές της ελληνικής περιφέρειας.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΖΟΥΜΠΟΥΛΑΚΗΣ

Που, ανεξαρτήτως αποτελέσματος, «γερόλυκοι» σκηνοθέτες όπως ο Γιώργος Πανουσόπουλος επιμένουν. Με το «Σ' αυτή τη χώρα κανείς δεν ήξερε να κλαίει» επιστρέφει στο σινεμά έπειτα από 14 χρόνια αποχής.

Οτι στο Τολό της Αργολίδας πωλούνται όλες οι εφημερίδες του κόσμου πλην των ελληνικών.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ ΒΙΡΒΙΛΑΚΗ

Να διαβάζω την «Υπέροχη φίλη μου» της Ελενα Φερράντε (εκδ. Πατάκη) στο σπίτι που μεγάλωσα στα Χανιά και να θυμάμαι την υπέροχη φίλη της εφηβείας μου.

Που ο θάνατος του 25χρονου στου Φιλοπάππου ήταν ένα προαναγγελθέν έγκλημα, το οποίο κανείς δεν απέτρεψε.

ΝΑΤΑΣΑ ΜΑΣΤΟΡΑΚΟΥ

Το μεγαλύτερο μέρος της ταινίας «Μη φέρνεις λουλούδια» σε σκηνοθεσία Μίκαελ Ρ. Ρόσκαμ. Χάνει λίγο από τη γοητεία της στο τελευταίο μέρος, αλλά και πάλι παραμένει υπέροχη.

Να μετράω τελευταία μπάνια, τελευταία ηλιοβασιλέματα στην παραλία, τελευταία ξέγνοιαστα πρωινά.

ΝΤΙΑΝΑ ΚΑΡΤΣΑΓΚΟΥΛΗ

Που ακόμη και στα μίνι μάρκετ της γειτονιάς μου βρίσκω ενδιαφέροντα προϊόντα μικρών ελλήνων παραγωγών.

Που, ακόμη και σήμερα, σε σχολικό πάρτι το φαγητό που μοίραζαν στα παιδιά ήταν χοτ ντογκ.

ΤΟ ΒΗΜΑ

ΕΚΔΟΤΗΣ
ΑΛΤΕΡ ΕΓΚΟ ΜΜΕ ΑΕ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΑΝΤΩΝΗΣ Β. ΚΑΡΑΚΟΥΣΗΣ

BHMAgazino

Εβδομαδιαίο περιοδικό που κυκλοφορεί κάθε Κυριακή με **ΤΟ ΒΗΜΑ** www.vimagazino.gr, e-mail: vimagazino@tovima.gr

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Σωκράτης Τσιχλίδης CREATIVE ART DIRECTOR Πάννης Κούρτης ΣΥΝΤΟΝΙΣΜΟΣ ΥΛΗΣ Κατερίνα Κολιού ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΟΜΑΔΑ Μαριλένα Αστραπέλλου, Ερη Βαρδάκη, Κοςμάς Βίδος, Πάννης Ζουμπουλάκης, Μάρκος Καρασαρίνης, Αντώνης Καρπετόπουλος, Βαγγέλης Κιούσης, Γιώργος Νάστος, Μαργαρίτα Σφέτσα, Ισμά Τουλάτου PHOTO EDITOR Ευτυχία Κυδωνάκη
ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ Πέννυ Λάγκα Τηλ. 210-7547.059 plagka@alteregomedia.org ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΔΙΑΦΗΜΙΣΗΣ Λίλη Ξενάκη Τηλ. 210-7547.063 lxenaki@alteregomedia.org
ΥΠΟΔΟΧΗ ΔΙΑΦΗΜΙΣΗΣ Χριστίνα Βατού Τηλ. 210-7547.054 chvatou@alteregomedia.org

ΒΟΡΕΙΟΙ ΚΑΙ ΝΟΤΙΟΙ

**ΟΡΟΣ
ΚΟΥΜΓΚΑΝΓΚ,
22.08.18**

ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΚΟΛΙΟΥ

Με το αίσθημα της χαρμολύπης ζωγραφισμένο στο πρόσωπο, με τις αποσκευές τους γεμάτες δώρα, γράμματα και φωτογραφίες και με έναν κόμπο στο στομάχι, ηλικιωμένοι Νοτιοκορεάτες επιβιβάζονται σε πούλμαν και αποχαιρετούν απρόθυμα τους βορειοκορεάτες συγγενείς τους σε ορεινό τουριστικό θέρετρο στις ανατολικές ακτές της Βόρειας Κορέας. Την περασμένη εβδομάδα, περί τις 90 οικογένειες «Βορείων-Νοτίων» (σχεδόν 500 άτομα το σύνολο) επανενώθηκαν για μόλις μερικές ώρες έπειτα από σχεδόν 70 χρόνια πλήρους απομόνωσης – απότοκο της πολύνεκρης εμφύλιας σύρραξης των αρχών των 50s και της διχοτόμησης της κορεατικής χερσονήσου. Μόνο στη Νότια Κορέα οι «Ξεριζωμένοι» υπολογίζονται σε δεκάδες χιλιάδες – αρκετοί έφυγαν από τη ζωή χωρίς να δουν τα αγαπημένα τους πρόσωπα από την «άλλη πλευρά». Οι «τυχεροί» των περασμένων ημερών (οι περισσότεροι άνω των 80 ετών) έκαναν το μακρύ ταξίδι πέρα από την αποστρατιωτικοποιημένη ζώνη προς την επικράτεια του Κιμ Γιονγκ Ουν στο πλαίσιο της πρόσφατης αναθέρμανσης των σχέσεων των δύο άσπονδων γειτόνων. Είναι η πρώτη ανάλογη κίνηση έπειτα από τριετή «σιγή ασυρμάτου» (η κλιμάκωση της έντασης και τα παιχνίδια πυρηνικού ολέθρου είχαν παγώσει τις «ανταλλαγές» από το 2015). Το ειδυλλιακό σκηνικό όπου εκτυλίχθηκαν τα συναισθηματικά φορτισμένα reunions είναι ένα ξενοδοχείο στο Κουμγκάνγκ, το πανέμορφο βουνό που διαθέτει διαφορετικό όνομα για κάθε εποχή του χρόνου. Το καλοκαίρι αποκαλείται «Pongraesan», «το μέρος όπου κατοικεί ένα πνεύμα». Ίσως το πνεύμα της συμφιλίωσης.

ΚΥΝΙΚΟΣ

Βλέπω κύκλους

ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΑ ΒΙΛΟ

Μία από τις αγαπημένες μου ψυχαγωγίες είναι η παρακολούθηση ξένων τηλεοπτικών σειρών. Παλαιότερα «κατέβαζα», τώρα έχω γίνει συνδρομητής σε ψηφιακές πλατφόρμες, κανάλια κ.λπ. Υπάρχουν ημέρες που μπορεί να δω πολλά επεισόδια στη σειρά. Προσπαθώ να μην καταλήξω εθισμένος, δεδομένου όμως ότι πλέον υπάρχει σχεδόν καθημερινά μία πρεμιέρα, αγχώνομαι στην ιδέα πως δεν θα προφτάσω να δω όλα όσα με ενδιαφέρουν. Εσχάτως, όποτε ολοκληρώνεται ένας κύκλος επεισοδίων και διαβάζω πως η σειρά θα συνεχιστεί έπειτα από έναν χρόνο, αναρωτιέμαι: «Αραγε του χρόνου θα είμαι εδώ για να παρακολουθήσω τη συνέχεια ή δεν θα μάθω ποτέ τι έγινε;». Ανακάλυψα πως δεν είμαι ο μόνος που σκέφτεται τέτοιες βλακείες. Γιατί, όσο αισιόδοξοι και αν θέλουμε να είμαστε, αυτό το «ραντεβού του χρόνου» έχει το ρίσκο του. Και αυτή η νέα λαμπρή περίοδος της μικρής οθόνης, εκτός από πλήθος επιλογών έχει και τον... ατελείωτο. Που μας δημιουργεί άγχη και φοβίες: «Θεέ μου, κάνε με να είμαι γερός και το 2023 για να δω πόσους θα ξεκάνει η Βαϊόλα Ντέιβις στον νέο κύκλο του “How to Get Away with Murder”! Κάνε να είναι γερή και η Βαϊόλα ώστε να μην έχει αλλάξει πρωταγωνίστρια η σειρά». Και που ρίχνει, φοβάμαι, την ποιότητα. Σειρές εξαιρετικές, όπως οι «Walking Dead», ξεχειλώνουν, χάνουν και το νεύρο και το σασπένς τους. Αριστουργηματικές σεναριακές ιδέες μετατρέπονται σε άνοστες σούπες. Χαρακτήρες που σε είχαν μαγέψει, γίνονται τόσο υπερβολικοί και ψεύτικοι, που χάνεις κάθε ενδιαφέρον. Γιατί πόσες αθώες παρθένες να σφάξει ένας σχιζοφρενής δολοφόνος και πόσες φορές να βρε-

Η νέα λαμπρή περίοδος της μικρής οθόνης, εκτός από πλήθος επιλογών έχει και τον... ατελείωτο

θούν στα ίχνη του οι δαιμόνιοι ντετέκτιβ; Στον πρώτο κύκλο δεν τον πιάνουν. Στον δεύτερο κύκλο φτάνουν κοντά, αλλά τους την κάνει. Στον τρίτο κύκλο πλησιάζουν ακόμη πιο κοντά... Ε, στον επόμενο απομακρύνεσαι εσύ. «Γι' αυτό προτιμώ τις μίνι σειρές» μου λέει ένας φίλος. Εγώ απλά θεωρώ πως και τα σίριαλ είναι για να τελειώνουν. Όπως τελείωσε στον τρίτο κύκλο η «Penny Dreadful», όπως τελείωσε στον τέταρτο το «Please Like Me». Τότε, όταν ζητήθηκε από τους δημιουργούς του να υπάρξει και πέμπτος κύκλος, εκείνοι απάντησαν: «Είπαμε ό,τι είχαμε να πούμε». Αυτό είναι: Λες ό,τι είχες να πεις και κάνεις αυλαία με το κεφάλι ψηλά. Οι τηλεοπτικοί «Walking Dead» σε λίγο θα επανακάμψουν με τον ένατο κύκλο τους, στον οποίο, όπως έχει ήδη ανακοινωθεί, θα αποχωρήσει ο κεντρικός πρωταγωνιστής. Και θα συνεχίζονται χωρίς αυτόν! Ακόμη και οι πρωταγωνιστές είναι αναλώσιμοι. Η βιομηχανία του θεάματος παράγει προϊόντα με ρυθμούς καταγιστικούς. Και εμείς; Θα παρακολουθούμε ώπου να μην αντέχουμε άλλο. Αν όμως λέγαμε «την υγεία μας να 'χουμε», τώρα θα λέμε «την υγεία μας να 'χουμε, για να ολοκληρώσουμε το “Γενικό Νοσοκομείο”» που ξεκίνησε το 1963 και συνεχίζεται ακόμη. Είναι και αυτός ένας στόχος ζωής!

ΥΠΑΡΧΕΙ ΖΩΗ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΑΔΕΙΑ;

Όταν γυρνάς από διακοπές είσαι εντός και εκτός του κόσμου που έχεις αφήσει – σαν υπνωτισμένος. Θα ήταν ιδανική μια «εβδομάδα προσαρμογής», ωστόσο στην κανονική ζωή δεν προβλέπεται.

ΑΠΟ ΤΟΝ
ΑΝΤΩΝΗ ΚΑΡΠΕΤΟΠΟΥΛΟ

Σε μια ιδανική χώρα, όπου το κοινωνικό κράτος θα υπήρχε πραγματικά, μετά την άδεια θα είχαμε δικαίωμα σε μία «εβδομάδα προσαρμογής», όπως παλιά στον στρατό. Η «εβδομάδα προσαρμογής» δημιουργήθηκε σε μια στιγμή σπάνιας σοφίας: κάποιος αξιωματικός κατάλαβε ότι ο στρατιώτης που βρίσκεται στο νέο του στρατόπεδο, προτού αρχίσει τις υπηρεσίες, πρέπει να καταλάβει πού βρίσκεται – πρώτα-πρώτα να μάθει τους χώρους και τους ανθρώπους. Ετσι, για τέσσερις-πέντε μέρες δεν έκανε υπηρεσίες, απλώς ακολουθούσε το πρόγραμμα των υπολοίπων: υπήρχε και συγχρόνως δεν υπήρχε. Αφού εγκλιματιζόταν, άρχιζε τις σκοπιές. Ετσι έπρεπε να συμβαίνει και με όσους γυρίζουν από την άδεια. Όσοι έλειψαν για λίγο πρέπει να 'χουν λίγες ακόμη μέρες εργασιακής χαλαρότητας για να ξεκουραστούν, μολοντί επέστρεψαν. Όσοι έλειψαν πολύ θα πρέπει να έχουν κάποιες μέρες για να συνειδητοποιήσουν πού ακριβώς (ξανα) βρίσκονται. Κατ' αρχάς πρέπει να συνηθίσουν ξανά τα χαμένα ωράρια αλλά και τη ρουτίνα της πόλης. Παρά την ομορφιά των εικόνων, που το παλιό εκείνο τραγούδι περιγράφει, ο Φοίβος Δεληβοριάς είπε ψέματα: ακόμη κι αν αυτή που περνάει είναι πλάσμα σπάνιο, δεν υπάρχουν ούτε περιβόλια στην Μπενάκη ούτε στη Σκουφά βοσκοτόποι – όλα αυτά τα αφήσαμε στα χωριά μας. Το πιο θεαματικό στο ελληνικό μας καλοκαίρι είναι ότι ακόμη κι αν κατά τη διάρκειά του κάνεις όσα κάνεις στους χειμώνας που προηγούνται και στα φθινόπωρα που ακολουθούν, αυτά τα ακριβώς ίδια φαίνονται εντελώς αλλιώς. Πίνεις π.χ. καφέ το καλοκαίρι την ίδια ώρα που το κάνεις και τον χειμώνα, αλλά η διαφορά είναι τεράστια: τον χειμώνα το κάνεις βιαστικά και υποχρεωτικά για να ξυπνήσεις, το καλοκαίρι η όλη διαδικασία είναι ένα ανέμελο τελετουργικό. Μπορεί να έχεις κάνει διακοπές με τους ίδιους ακριβώς φίλους με τους οποίους βρίσκεσαι και τον χειμώνα και να μιλάς για τα

ίδια ακριβώς πράγματα (π.χ. για φίλους που δεν είναι παρόντες), κι όμως οι συζητήσεις είναι καλοκαιρικά λιγότερο πικρές – σχεδόν αθώες. Πίνεις τα βράδια τα ίδια ποτά, κι όμως αυτά τελειώνουν γρηγορότερα: η ζάλη που προκαλούν δεν διαρκεί, γιατί οι παρελκόμενες ιστορίες που ακούγονται δεν λιώνουν το ίδιο γρήγορα με τα παγάκια που τα ποτά συνοδεύουν. Το πρόβλημα είναι ότι όταν γυρνάς είναι σαν να βρίσκεσαι στη ρόδα του λούνα παρκ που ανεβοκατεβαίνει: είσαι εντός και εκτός του κόσμου που έχεις αφήσει – σαν υπνωτισμένος. Θα ήταν ιδανικό να έχεις χρόνο να προσαρμοστείς, αλλά «εβδομάδα προσαρμογής» στην κανονική ζωή δεν προβλέπεται. Τι πρέπει να κάνεις; Δεν ξέρω. Ξέρω όμως τι δεν πρέπει να κάνεις. Πρώτα από όλα σταμάτα να πιστεύεις πως η κανονική ζωή ήταν αυτή των διακοπών – κι ας σου είναι δύσκολο. Οι μέρες δεν είναι πια ατελείωτες, ο χρόνος δεν κυλά πλέον αργά, ο ήλιος όταν καίει είναι καταπιεστικός και όχι η ευκαιρία για ένα ακόμη ωραίο δραστησιακό μπάνιο – αλλά αυτή είναι η πραγματική ζωή δυστυχώς. Το τέλος κάθε καλοκαιριού απαιτεί μάζεμα: ακόμη και τα εκκαθαριστικά της Εφορίας που προκαλούν τρόπο έρχονται στις αρχές Σεπτεμβρίου για να σου θυμίσουν

ότι η κανονική ζωή είναι δύσκολη. Δεν χρειάζεται να αυτομασπώνεσαι: θα σε μασπώσουν οι άλλοι. Το κράτος θα σου στείλει κάθε πιθανό και απίθανο λογαριασμό, η δουλειά θα σου φανεί βουνό γιατί σίγουρα έχεις αφήσει πράγματα που σε περιμένουν, η ίδια η πόλη θα σου είναι ανυπόφορη – άσε στην άκρη την γκρίνια, δεν βοηθά. Δεν βοηθά επίσης σε πρώτη φάση να μοιράζεσαι με γνωστούς και φίλους που το καλοκαίρι δεν είδες όσα τον Αύγουστο έκανες. Πες ότι δεν πήγες πουθενά και παρακάλεσέ τους να μη σου πουν τι έκαναν, γιατί στενοχωριέσαι όταν τους ακούς. Αυτοί θα σου δείξουν κατανόηση και εσύ θα λησμονήσεις γρήγορα τις μέρες που πέρασαν, αυτές στις οποίες ο χρόνος είχε για λίγο σταματήσει και το μυαλό έκανε ηλιοθεραπεία. Το τέλος του καλοκαιριού είναι πάντα σαν χωρισμός: είναι ανώφελο να συζητάς γιατί συμβαίνει – μπορεί να το κάνεις μήνες αργότερα, όταν οι πληγές έχουν γιατρευτεί από τη ρουτίνα. Δεν χρειάζεται επίσης τον πρώτο καιρό να μιλάς με όσους το καλοκαίρι διασκέδασες, εκτός αν σου αρέσουν οι συνεδρίες όσων προσπαθούν

να απεξαρτηθούν και μαζεύονται για να μιλήσουν για τις εμπειρίες τους. Α, και κάτι ακόμη: δεν υπάρχουν καλοκαιρινοί έρωτες. Το ελληνικό καλοκαίρι είναι ένα καταπληκτικό σκηνικό εντός του οποίου διαδραματίζονται κατά καιρούς διάφορα πάθη. Μόνο που το σκηνικό είναι ανώτερο του σεναρίου. Χωρίς αυτό όλα είναι εντελώς διαφορετικά. Αν νομίζεις ότι βρήκες τον έρωτα της ζωής σου κινδυνεύεις να απογοητευτείς και να κάνεις το φθινόπωρό σου χειρότερο. Από την άλλη, μπορείς εύκολα να επενδύσεις σε μια καλοκαιρινή γνωριμία με την προϋπόθεση ότι θα πάρεις το πράγμα από την αρχή. Το ελληνικό καλοκαίρι, ακριβώς επειδή είναι γεμάτο ομορφιές, είναι ένα σπουδαίο ταμείο. Ως γνωστόν, μετά την απομάκρυνση από το ταμείο ουδέν λάθος αναγνωρίζεται. Το τέλος του καλοκαιριού και η

«
Το τέλος του καλοκαιριού είναι πάντα σαν χωρισμός: είναι ανώφελο να συζητάς το γιατί

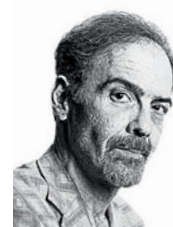

επιστροφή στη ρημάδα την κανονικότητα της πόλης δεν είναι ευλογία – είναι μια στιγμή απώλειας, και ως γνωστόν η απώλεια έχει πέντε στάδια. Στο πρώτο στάδιο υπάρχει η άρνηση – δεν θες να δεχθείς το μοιραίο. Στο δεύτερο υπάρχει θυμός, στο τρίτο μονολογείς και τα βάζεις με τη μοίρα, στο τέταρτο, και ακριβώς πριν φτάσουμε στη λυτρωτική αποδοχή του γεγονότος, περνάμε μια φάση κατάθλιψης. Όμως σε αυτή την περίπτωση μιλάμε για μια απώλεια που είναι συνώνυμο της θλίψης, ενώ το καλοκαίρι μας μόνο θλιβερό δεν είναι. Επομένως πιστεύω ότι η μόνη λύση είναι να ζήσουμε το τέλος του αντιστρέφοντας το σχήμα. Ας αποδεχθούμε ότι τελείωσε κι ας περάσουμε λίγες μέρες στενόχωρες – δεν πειράζει. Ας αρχίσουμε να σκεφτόμαστε τι θα κάνουμε στο επόμενο – τα πιο ωραία σχέδια τα κάνεις μονολογώντας. Ας θυμώσουμε γιατί το επόμενο αργεί κι ας αρνηθούμε κάθε πιθανότητα να είναι χειρότερο από τούτο που πέρασε. (Στο μεταξύ, δεν ξέρω αν το γνωρίζετε, αλλά τον Σεπτέμβριο μπορεί να κάνει κανείς υπέροχες διακοπές λένε...)

ΑΥΤΟΠΤΗΣ

Ένας Κόκκος δεν είναι αρκετός

ΑΠΟ ΤΟΝ
ΓΙΑΝΝΗ ΖΟΥΜΠΟΥΛΑΚΗ

ταλικό δεν βλέπουμε σήμερα, ρε παιδιά;», «Ciao amico, come stai, ρε δικέ μου;»... Στην ανηφόρα για το θέατρο της Επιδαύρου στις 17/8 τα σχόλια που

κρυφάκουγες αριστερά-δεξιά ήταν χαριτωμένα και αναμενόμενα. Ο «Οιδίπους επί Κολωνών», η τελευταία τραγωδία του Σοφοκλή αλλά και η αυλαία του εφετινού Φεστιβάλ Επιδαύρου, ήταν μεν σκηνοθετημένη και σκηνογραφημένη από έναν Έλληνα διεθνούς κύρους, τον Γιάννη Κόκκο, αλλά ο θίασος ήταν ιταλικός: πρόκειται για συνεργασία του Φεστιβάλ με το INDA, το Ινστιτούτο Αρχαίου Δράματος του Φεστιβάλ Συρακουσών, όπου το έργο έκανε πρεμιέρα. Φθάνοντας στο θέατρο σε υποδεχόταν μια σκηνογραφική έκπληξη που «ανάγκασε» πολύ κόσμο να βγάλει τα κινητά και να τη φωτογραφίσει: Ένα τεράστιο άγαλμα κοίταζε προς την έξοδο με την πλάτη στα καθίσματα. Παράξενο, σκέφτηκα, παρατηρώντας τα γουρλωμένα μάτια της συντρόφου μου. Η μορφή του αγάλματος μού θύμιζε τόσο πολύ το Γκόλουμ από τον «Αρχοντα των Δαχτυλιδιών» που πιθανόν να μην μπορούσα να συγκρατήσω τα γέλια μου βλέποντας τον ιταλό ηθοποιό Μάσιμο Ντε Φράνκοβιτς στον ρόλο του Οιδίποδα να φωνάζει «έπαθα τα χειρίστα άθελά μου, μάρτυς μου ο θεός» με εμένα να σκέφτομαι τον Αντι Σέρκις να ουρλιάζει συνωμωτικά «My precious!». Φτάνοντας στην κερκίδα Ι, σειρά 20, συναντάμε τον φίλο Δημήτρη Βασιλείου που μας προτείνει να καθίσουμε δίπλα του, μια σειρά πιο κάτω. Κανένα πρόβλημα, το θέατρο ήταν τόσο αποκαρδιωτικά άδειο που το πλημμέλημα ήταν συγχωρητέο. Μπροστά μου το σκηνικό που χωρίζει το δικό μου διάζωμα από το πιο κάτω, όπου υπάρχουν και μαξιλαράκια για τους θεατές. Καθότι, όπως είπα, το θέατρο ήταν άδειο, δεν νομίζω

Παρατήρησα ανακούφιση σε πολλά πρόσωπα όταν η παράσταση, επιτέλους, τελείωσε

ότι θα πείραζε κανέναν αν δανειζόταν κάποιος τα μαξιλαράκια της άδειας μπροστινής σειράς. Κι όμως! Λίγα λεπτά πριν από την έναρξη του έργου οι ταξιθέτρίες τα μάζευαν με τέτοια βουλιμία που νόμιζες ότι το ευχαριστιόντουσαν! Το αποτέλεσμα ήταν οι μπροστινοί θεατές να έχουν μαξιλαράκια για τα μαλακά και την πλάτη τους (φαίνεται ότι αυτό δεν απαγορεύεται) και εμείς πιο πάνω να στριφογυρίζουμε πιασμένοι στα μαλακά, στη μέση και στην πλάτη. Το έργο, επίκαιρο όσο ποτέ, αγγίζει θέματα όπως σύνορα πραγματικά και μεταφυσικά, ελευθερία, πεπρωμένο, γήρας. Μόνο που το ιταλικό δεν καθόταν εύκολα στο στομάχι και ο υπερπληθής θίασος (ντυμένοι όλοι σαν σπιλιάνοι κακοποιοί) περισσότερο σε αποπροσανατόλιζε παρά εμβάθυνε στο κείμενο. Ανάσα με την εμφάνιση του Πολυνείκη, «το έργο θέλει λίγο ακόμα» μου λέει η καλά ενημερωμένη γυναίκα μου, η οποία δεν κατάλαβε τίποτε από την παράσταση γιατί είχε ξεχάσει τα γυαλιά της και οι υπέρπυλοι βρίσκονταν μακριά. Κριτικός θεάτρου όμως δεν είμαι, παρά ένας απλός παρατηρητής. Και παρατήρησα ανακούφιση σε πολλά πρόσωπα όταν η παράσταση, επιτέλους, τελείωσε, με τον κόσμο να φεύγει άρον-άρον κι αυτούς εκεί κάτω να κάνουν encore από μόνοι τους...

ΡΟΜΠΕΡΤ ΜΠΑΤΛ

Καλλιτεχνικός διευθυντής Alvin Ailey Dance Theater

«Ο ΑΛΒΙΝ ΕΪΛΙ ΘΑ ΧΑΙΡΟΤΑΝ ΠΟΛΥ ΠΟΥ ΣΥΝΕΧΙΖΟΥΜΕ»

ΑΠΟ ΤΟΝ ΓΙΩΡΓΟ ΝΑΣΤΟ

Πολύ χαρμόσυνο νέο για τους εγχώριους λάτρεις του σύγχρονου χορού αποτελεί η είδηση πως η φημισμένη ομάδα Alvin Ailey American Dance Theater αρχίζει διεθνή περιοδεία (και μάλιστα με αφετηρία την Ελλάδα) η οποία σηματοδοτεί την 60ή επέτειο από την ίδρυσή της. Από τις 11 έως τις 15 Σεπτεμβρίου το Alvin Ailey American Dance Theater (AAADT) θα σταθμεύσει στο Μέγαρο Μουσικής Αθηνών προκειμένου να θαυμάσει το κοινό της Αθήνας την απaráμιλλη τεχνική των χορευτών του, αλλά και ένα ρεπερτόριο που τιμά την αφροαμερικανική κουλτούρα και αφήγησε πολλές διακρίσεις και αμέτρητα στερεότυπα μέχρι να καθιερωθεί και να γίνει παγκοσμίως γνωστό. Ο Ρόμπερτ Μπατλ, ο τωρινός καλλιτεχνικός διευθυντής του μπαλέτου, μόλις τρίτος κατά σειρά κάτοχος αυτής της περίοπτης θέσης – μετά τον

Η φημισμένη αμερικανική ομάδα χορού έρχεται στην Αθήνα για να γιορτάσει τα 60 χρόνια επιτυχιών της και ο καλλιτεχνικός διευθυντής του μπαλέτου μάς μιεί στη μαγεία του.

ιδρυτή της ομάδας Αλβιν Εϊλι, ο οποίος πέθανε το 1989 σε ηλικία 58 ετών, για να τον διαδεχθεί η Τζούντιθ Τζέμισον που κράτησε τον επιτελικό αυτό ρόλο έως το 2011 – μίλησε με το BHMAGAZINO για τη σημασία του να παντρεύεις το παλιό με το νέο και για τον κοινωνικό ρόλο της τέχνης του χορού.

Κύριε Μπατλ, ποια θεωρείτε πως είναι η μεγαλύτερη συνεισφορά του Alvin Ailey American Dance Theater στον σύγχρονο χορό;

«Νομίζω ότι η μεγαλύτερη συνεισφορά ήταν ο ίδιος ο Αλβιν Εϊλι. Υπήρξε ένας απίθανος πρεσβευτής του σύγχρονου χορού και ίδρυσε μία από τις πρώτες ομάδες ρεπερτορίου, που σημαίνει ότι συνεργάστηκε με διάφορους χορογράφους και δεν βασιζόταν μόνο στα δικά του έργα – μπορεί να είναι πλέον σύνηθες, αλλά τότε ήταν πρωτοποριακό. Αυτό βοήθησε στο να συνυπάρχουν στην ομάδα το παρελθόν, το παρόν και το μέλ-

Η ομάδα ιδρύθηκε παράλληλα με τη γέννηση του φυλετικού κινήματος και μέρος της αποστολής μας είναι να αγγίζουμε τέτοια κοινωνικά ζητήματα – απλώς οφείλουμε, λόγω της τέχνης που υπηρετούμε, να το κάνουμε με χάρη

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΡΗ ΒΑΡΛΑΚΗ

Η ώρα είναι 8.30 το πρωί και η ζωή στο «Κτήμα Μουριές» στη Σκύρο έχει ήδη ξεκινήσει. Οι πρωινοί εθελοντές έχουν βγει από τις σκηνές τους, έχουν τακτοποιήσει τα sleeping bags τους και απολαμβάνουν φρέσες ψωμιού με βούτυρο και μέλι κουβενιάζοντας και γελώντας. Σε λίγα λεπτά πρέπει να σηκώσουν τα μανίκια και να ριχτούν στη δουλειά για τέσσερις ώρες, φροντίζοντας τα σχεδόν πενήντα αλόγα που φιλοξενούνται στο κτήμα, με τα 47 από αυτά να ανήκουν μάλιστα στη σπάνια φυλή των σκυριανών αλόγων. «Και να σκεφτείς ότι το 2012, που ξεκινήσαμε το εθελοντικό πρόγραμμα, δήλωσαν συμμετοχή μόλις τρία άτομα. Πλέον, κάθε καλοκαίρι περνούν από το κτήμα πάνω από 70 άνθρωποι από κάθε σημείο του πλανήτη για να μας βοηθήσουν» μου λέει η Μάριον Οφρέ, κοιτώντας σχεδόν με υπερηφάνεια τις περίπου 20 σκηνές του κάμπινγκ των εθελοντών.

ΣΤΗ ΣΚΥΡΟ ΜΕ ΤΟΥΣ ΦΙΛΟΥΣ ΤΩΝ ΑΛΟΓΩΝ

Η νεαρή Γαλλίδα είναι ουσιαστικά η ψυχή του κτήματος, έχοντας τα τελευταία χρόνια αφιερωθεί με πάθος στη διάσωση του σκυριανού αλόγου. Για την ύπαρξή του έμαθε για πρώτη φορά μέσα από ένα περιοδικό, όταν ήταν μόλις 12 ετών. Η ίδια άλλωστε μεγάλωσε δίπλα στα αλόγα και είναι σήμερα, πέρα από δεινή ιππεύτρια, και δασκάλα ιππασίας. Τι την έφερε λοιπόν στη Σκύρο από τη Βρετάνη; «Μεγάλη ιστορία» λέει γελώντας σε άπαιστα ελληνικά, φροντί-

Τι είναι το σκυριανό αλογάκι; Και γιατί εθελοντές από όλον τον κόσμο φτάνουν στο πανέμορφο νησί των Σποράδων για να το προστατέψουν; Το ΒΗΜAgazino πέρασε μία ημέρα στο «Κτήμα Μουριές» και έμαθε τα μυστικά του equus caballus skyriano.

ζοντας τον Εκτορα, ένα πανέμορφο λευκό σκυριανό αλόγο – στη διάρκεια της ξενάγησής μου στη φάρμα, έκπληκτη θα διαπιστώσω ότι η ίδια γνωρίζει το όνομα του κάθε αλόγου ξεχωριστά, ενώ μπορεί να σου παραθέσει με ακρίβεια όλο του το γενεαλογικό δέντρο. «Εν συντομία, στην Ελλάδα αρχικά βρέθηκα μέσω ενός εθελοντικού προγράμματος για την προστασία του μαύρου γύπα στον Εβρο. Αγάπησα όμως τη γλώσσα πολύ. Υστερα ξεκίνησα να σπουδάζω εφαρμοσμένες

Επάνω: Η ψυχή του «Κτήματος Μουριές», η Γαλλίδα Μάριον Οφρέ, κάνει βόλτες στην παραλία με την αγέρωχη Πόπη.

Αριστερά: Ο μικρός Περσέας με τη μητέρα του Αφρική (αριστερά) και τη φίλη της Ευμορφία (δεξιά), τρία αχώριστα σκυριανά αλογάκια.

γλώσσες στο Πανεπιστήμιο του Στρασβούργου. Και ναι, εκεί στο Στρασβούργο, έμαθα εντελώς τυχαία για την ύπαρξη του Μανώλη Τραχανά, ενός Σκυριανού ο οποίος διατηρούσε ταβέρνα στο νησί και ως χόμπι φρόντιζε σκυριανά αλόγα. Του τηλεφώνησα λοιπόν με τα κακά ελληνικά που μιλούσα τότε και του πρότεινα να τον βοηθήσω. Και ο Μανώλης με δέχτηκε. Από τα είκοσι αλόγα που αρχικά είχε, μαζί με τον Μανώλη δημιουργήσαμε το “Κτήμα Μουριές”, έναν Μη Κερδοσκοπικό Οργανισμό που ουσιαστικά λειτουργεί ως χώρος ελεγχόμενης αναπαραγωγής για τη διάσωση του σκυριανού αλόγου». Κινδυνεύει λοιπόν το σκυριανό αλογάκι; «Ο πληθυσμός του δεν ξεπερνά τα 300 αλόγα σε όλον τον κόσμο» εξηγεί η Μάριον. «Τα 200 βρίσκονται εδώ στη Σκύρο και φιλοξενούνται

κυρίως στο δικό μας κτήμα και στο κτήμα Skyros Island Horse Trust της Αμάντας Σίμπσον και του Στάθη Κατσαρέλια. Εκτός νησιού τώρα, οι μεγαλύτεροι πληθυσμοί συναντώνται στην Κέρκυρα, στο ιππικό κέντρο Silvaland της Sylvia Δημητριάδη-Steen, αλλά και σε διάφορες φάρμες στη Σκωτία. Πλέον ελάχιστα ζουν ελεύθερα στο νότιο τμήμα του νησιού στο όρος Κόχυλας, όπως συνήθιζαν παλιά. Ουσιαστικά τα αιγοπρόβατα έχουν “καταλάβει” αυτό το κομμάτι και δεν υπάρχει τροφή για το σκυριανό αλογάκι. Αυτός ήταν μάλιστα ένας από τους λόγους που το είδος απειλήθηκε με εξαφάνιση». Η ίδια μου μιλάει με πάθος για το σκυριανό αλογάκι. «Πρόκειται για τη μικρόσωμη φυλή equus caballus skyriano, η οποία είναι μοναδική στον κόσμο και αποτελεί μία από τις αρχαίες φυλές αλόγων» εξηγεί.

«Κάποτε ζούσε σε διάφορες περιοχές της Ελλάδας, κατόρθωσε όμως να επιβιώσει τελικά μόνο στη Σκύρο. Το ύψος του φτάνει έως τα 1,15 μ., όμως η ανατομία του σώματός του έχει στοιχεία κανονικού αλόγου, με μακριά και πλούσια χαίτη». Η κουβέντα μας διακόπτεται, καθώς η πρωινή βάρδια των εθελοντών είναι έτοιμη να πιάσει δουλειά. Πρέπει να ταΐσουν τα αλόγα, να τουςβάλουν νερό, να καθαρίσουν τα χωράφια από τις ακαθαρσίες και να ετοιμάσουν εκείνα που προορίζονται για βόλτες με τα μικρά παιδιά, αλλά και για τα μαθήματα ιππασίας, που λαμβάνουν χώρα για πρώτη φορά εφέτος στο κτήμα. «Είμαι τόσο χαρούμενη για αυτά τα μαθήματα. Έχουμε πολλά παιδιά εφέτος που αντί να παίζουν σε μια παραλία, καθώς βρίσκονται στο νησί για διακοπές, προ-

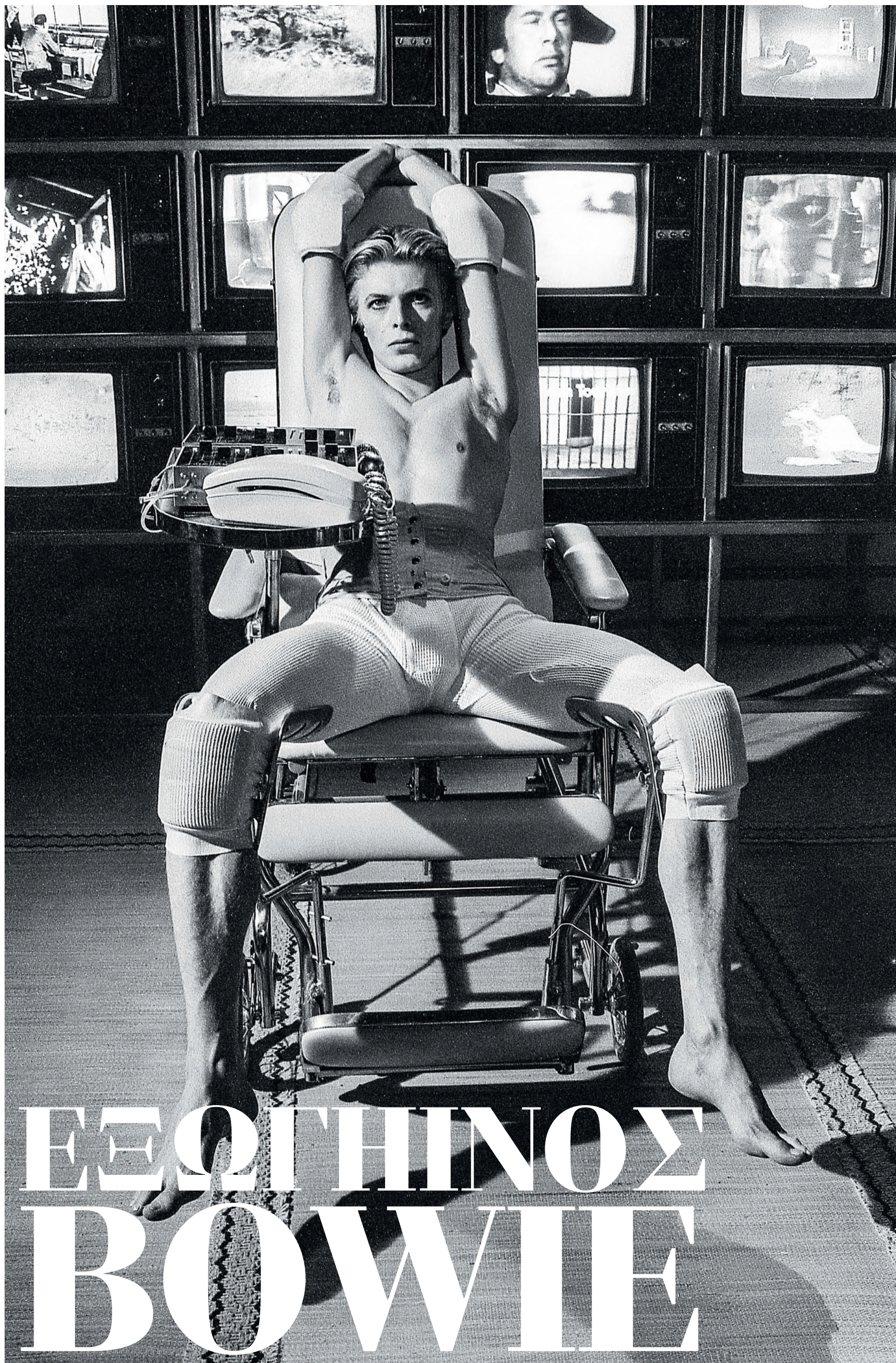
τιμούν να έρχονται εδώ και να χτίσουν μια ουσιαστική σχέση με το αλόγο – όχι απλά ανεβαίνοντας πάνω του για να πάνε μια μικρή βόλτα» αναφέρει η Μάριον. Την ίδια στιγμή τονίζει πόσο σημαντικά είναι τα έσοδα από τους επισκέπτες για το κτήμα. «Σκεφτείτε ότι το κόστος συντήρησης ενός αλόγου, η τροφή του δηλαδή, αλλά και η στοιχειώδης ιατροφαρμακευτική περίθαλψη ανέρχονται στα 700 ευρώ τον χρόνο. Η στήριξη από το κράτος είναι μηδενική. Ξεκίνησε ένα πρόγραμμα επιδοτήσεων το 2006 με πενταετή διάρκεια και μόλις δύο χρόνια μετά, το 2008, σταμάτησε. Στηριζόμαστε στα έσοδα από τους επισκέπτες, ενώ έχουμε δημιουργήσει και ένα πρόγραμμα υιοθεσίας, όπου κάποιος μπορεί να πάρει υπό την προστασία του ένα αλογάκι και να μας βοηθήσει εξασφαλί-

ζοντας σημαντικό μέρος των εξόδων του». Λίγο πιο πέρα η 19χρονη Μέλανι από τη Γαλλία φροντίζει την Ασπασία. Όπως εξομολογείται, είναι το αγαπημένο της αλόγο. Η ίδια ήρθε ως εθελόντρια στο κτήμα πριν από περίπου έναν μήνα και σκοπεύει να παραμείνει εκεί μέχρι τα μέσα Σεπτεμβρίου. «Έμαθα για το “Κτήμα Μουριές” μέσα από την πλατφόρμα πολιτιστικών ανταλλαγών workaway.info. Ηθελα μέσω του εθελοντισμού να γνωρίσω μια καινούργια χώρα. Τυχαίνει να γνωρίζω από αλόγα, έτσι νομίζω ότι έκανα την ιδανική επιλογή» αναφέρει. Όπως εξηγεί, οι εθελοντές δουλεύουν συνολικά τέσσερις ώρες την ημέρα, είτε στην πρωινή είτε στην απογευματινή βάρδια, έξι ημέρες την εβδομάδα. «Στον ελεύθερο χρόνο μας ανακαλύπτουμε το νησί. Κινούμαστε

Στηριζόμαστε στα έσοδα από τους επισκέπτες, ενώ έχουμε δημιουργήσει και ένα πρόγραμμα υιοθεσίας, όπου κάποιος μπορεί να πάρει υπό την προστασία του ένα αλογάκι

FEEL THE NOX BOWIE

Αριστερά: Ο Ντέιβιντ Μπόουι ως ο μυστηριώδης εξωγήινος Τόμας Τζερόμ Νιούτον, τον οποίο υποδύθηκε το 1976 στη δυστοπική αλληγορία του Νίκολας Ρεγκ «The Man Who Fell to Earth».

ΑΠΟ ΤΟΝ ΓΙΩΡΓΙΟ ΝΑΣΤΟ

Λέγεται ότι έχει επηρεάσει ακόμη και τη δημοφιλή δημιουργία του Σπίλμπεργκ «E.T. ο εξωγήινος». Ο λόγος για την (εντελώς διαφορετικής φιλοσοφίας και αισθητικής) καλλιταινία επιστημονικής φαντασίας «Ο άνθρωπος που έπεσε στη Γη», παραγωγής 1976. Το φιλμ έχει ωστόσο μείνει στην κινηματογραφική ιστορία για έναν επιπλέον λόγο: επειδή αποτέλεσε το ντεμπούτο στο σινεμά (με κανονικό ρόλο) του Ντέιβιντ Μπόουι (1947-2016), ο οποίος ήδη τότε μεσουρανούσε ως παγκόσμιο είδωλο της μουσικής – υπερεπιτυχημένος πια και στις ΗΠΑ χάρη στην επιτυχία του σινγκλ «Fame» από το ευπώλητο άλμπουμ «Young Americans».

Ενα φωτογραφικό λεύκωμα που κυκλοφόρησε πριν από λίγο καιρό από τον εκδοτικό οίκο Taschen με καρέ από την ταινία και

Το λεύκωμα της Taschen με τις φωτογραφίες από τα γυρίσματα της ταινίας «Ο άνθρωπος που έπεσε στη Γη» υπενθυμίζει πόσο από άλλον κόσμο ήταν ο Ziggy Stardust.

πολλές φωτογραφίες από τα γυρίσματα που τράβηξε ο βρετανός φωτογράφος Ντέιβιντ Τζέιμς, ο οποίος είχε προσληφθεί για τον συγκεκριμένο σκοπό, ρίχνει φως στο παρασκήνιο αυτής της παραγνωρισμένης στην εποχή της παραγωγής. Βασισμένο στο ομώνυμο βιβλίο του Γουόλτερ Τέβις, το σενάριο περιγράφει τις περιπέτειες του Τόμας Τζερόμ Νιούτον, ενός εξωγήινου ταξιδιώτη που έφτασε στη Γη από έναν μακρινό, μυστηριώδη πλανήτη που μαστίζεται από παρατε-

ταμένη ξηρασία, για να βρει νερό. Το σχέδιό του είναι να χρησιμοποιήσει τις προηγμένες τεχνολογικά γνώσεις του για να αποκτήσει πολλά χρήματα και με αυτά να κατασκευάσει ένα τεράστιο διαστημόπλοιο που θα του επιτρέψει να μεταφέρει το πολύτιμο ύδωρ στην πατρίδα του. Ο ήρωας παρাসύρεται βεβαίως από τον επίγειο καταναλωτισμό και αυτό ακριβώς το σχόλιο πάνω στο αμερικανικό καπιταλιστικό σύστημα ήθελε να κάνει ο σκηνοθέτης Νίκολας Ρεγκ, ο οποίος τρία χρόνια νωρίτερα είχε υπογράψει το αριστουργηματικό θρίλερ «Μετά τα μεσάνυχτα» με τον Ντόναλντ Σάδερλαντ και την Τζούλι Κρίστι. Ο Μπόουι έμοιαζε κομμένος και ραμμένος για τον ρόλο του alien: ο ανδρόγυνος, χλωμός δανδής έμοιαζε ούτως ή άλλως κάπως ουρανοκατέβατος στο μέχρι τότε πιο συμβατικό τοπίο της ποπ κουλτούρας.

Ο πολυτάλαντος τραγουδιστής σε διάλειμμα των γυρισμάτων, συντροφιά με τη συμπρωταγωνίστριά του Κάντι Κλαρκ, η οποία θα δήλωνε αργότερα: «Ήταν τέλειος ως πλάσμα από άλλον πλανήτη».

● Το Fjordenhus λειτουργεί ως μια γέφυρα ανάμεσα στη φύση και στο αστικό και βιομηχανικό περιβάλλον στην πόλη Βέιλε της Δανίας. Η επιχειρηματική οικογένεια που έκανε την ανάθεση στο Studio Olafur Eliasson ήθελε να δώσει έμφαση στο υγρό στοιχείο του φιόρδ από όπου αναδύεται το κτίριο.

ΓΡΑΦΕΙΟ ΣΤΟ ΝΕΡΟ

ΑΠΟ ΤΗ ΜΑΡΙΑΝΑ
ΑΣΤΡΑΠΕΛΛΟΥ

Ο,τι και να κάνει, υπογράφει ως εικαστικός. Ο Ολαφουρ Ελίασσον είναι όμως πολλά περισσότερα, όπως ο μάγος του φωτός ή ο δαμασπής των φυσικών φαινομένων. Κανείς δεν μπορεί να του αμφισβητήσει την πατρότητα έργων που ακροβατούν με τολμηρή χάρη στην κόψη της τέχνης, του happening και της αρχιτεκτονικής και καθοδηγούνται σχεδόν πάντα από μια καλοχωνεμένη οικολογική ευαισθησία. Γι' αυτό και η δουλειά του κερδίζει πάντα τα πρωτοσέλιδα. Όπως όταν στρίμωξε έναν μελαγχολικό ήλιο στο αχανές Turbine Hall της Tate Modern και πρόσφερε μια απόκοσμη εμπειρία σε ορδές επισκεπτών απ' όλον

τον κόσμο. Ή όταν μετέφερε δώδεκα τεράστια κομμάτια πάγου από παγόβουνα της Γροιλανδίας στην πλατεία μπροστά από το Πάνθεον των Παρισίων με στόχο να διαδώσει ένα εκκωφαντικό μήνυμα για την κλιματική αλλαγή στους εκπροσώπους των κρατών που συμμετείχαν στη διάσκεψη του ΟΗΕ για το κλίμα (COP 21) το 2015. Παράλληλα, δεν είναι λίγοι οι αρχιτέκτονες που αποζητούν την ονειρική και ενίοτε φαντασμαγορική οπτική του και φτάνουν να κατακτήσουν μαζί του ύψιστες αρχιτεκτονικές διακρίσεις, όπως το βραβείο Mies van der Rohe, όπως για παράδειγμα συνέβη στο δανέζικο γραφείο Henning Larsen Architects με το Μέγαρο Μουσικής Harpa στο Ρέικιαβικ της Ισλανδίας. Και να λοιπόν που ήρθε η

Παράλληλα με την εκρηκτική παρουσία του στην τέχνη, ο σπουδαίος καλλιτέχνης Ολαφουρ Ελίασσον εισέρχεται δυναμικά στον χώρο του σχεδιασμού κτιρίων υπογράφοντας ένα «αμφίβιο» κτίριο γραφείων στη Δανία.

ώρα να δημιουργήσει ένα ολόδικό του κτίριο, ένα απόφιο προϊόν του Studio Olafur Eliasson, σε στενή συνεργασία με τον επικεφαλής του γραφείου του, τον γερμανό αρχιτέκτονα Σεμπάστιαν Μπέμαν. Πρόκειται για τα γραφεία μιας εταιρείας επενδύσεων ονόματι Kirk Kapital στην πόλη Βέιλε της Δανίας, στις παρυφές ενός φιόρδ, στο νότιο τμήμα της χερσονήσου της Γιουτλάνδης. Το Fjordenhus ή Fjord House ή Σπίτι στο Φιόρδ θυμίζει κάστρο που αναδύεται από τη θάλασσα έτοιμο να σηκώσει το μικρό γεφυράκι που το ενώνει με τη στεριά. Δεν υπάρχει φυσικά τέτοια περίπτωση και όχι επειδή η μικρή πεζογέφυρα δεν είναι κινητή. Ολοι γνωρίζουν ότι δεν ελλοχεύει κίνδυνος «επίθεσης», καθώς αυτό το τμήμα της πόλης αναπτύσ-

σεται ταχύτατα οικονομικά και τα εντυπωσιακά κτίρια ανεγείρονται το ένα μετά το άλλο. Μάλιστα, το ισόγειο του Fjordenhus, κάτω από τους υπερκείμενους τρεις ορόφους των γραφείων, είναι ανοιχτό στο κοινό από τις 9 Ιουνίου προκειμένου να θαυμάσει όποιος το επιθυμεί το εσωτερικό του κτιρίου που φλερτάρει με τη γλυπτική, εμμένει στη λιτότητα του σκανδιναβικού νιζαίν και κοσμεύεται από site-specific έργα του Ολαφουρ Ελίασσον. Αλλωστε, αυτό είναι ένα κτίριο που αποτελεί ταυτόχρονα «ένα ολικό έργο τέχνης και μια πλήρως χρηστική αρχιτεκτονική κατασκευή», όπως λέει ο δημιουργός του. Όπως βγαίνει λοιπόν κανείς από τον σταθμό του τρένου και κατευθύνεται προς το λιμάνι βλέπει το Fjordenhus να αναδύεται

●
Η πλίνθινη τοικοποιία
είναι το σήμα κατατεθέν
του κτιρίου (μέσα-έξω)
και παραπέμπει στην
τυπολογία κτισμάτων
όπως οι αποθήκες και
τα σιλό.

Η ΑΛΛΗ ΜΥΚΟΝΟΣ

Αν αναβάλλατε μέχρι σήμερα
τις εξορμήσεις στο Νησί
των Ανέμων από φόβο μην
ξοδέψετε μια μικρή περιουσία,
ήρθε η ώρα να αναθεωρήσετε
και να ετοιμάσετε βαλίτσες
μόνο με τα απολύτως
απαραίτητα.

ΝΤΙΑΝΑ ΚΑΡΤΣΑΓΚΟΥΛΗ

● Χιλιάδες τουρίστες μαζεύονται στους περίφημους Μύλους στη Χώρα για να απολαύσουν το ηλιοβασίλεμα.

● Και στη Μύκονο, μακριά από τα τουριστικά hotspots, υπάρχει κτηνοτροφική δραστηριότητα.

ΝΤΙΑΝΑ ΚΑΡΤΣΑΓΚΟΥΛΗ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΝΤΙΑΝΑ ΚΑΡΤΣΑΓΚΟΥΛΗ

Τη Μύκονο για πρώτη φορά την επισκέφθηκα ως φοιτήτρια. Πριν από αρκετά χρόνια, Μάιο μήνα, την εποχή που το νησί γεμίζει φοιτητόκοσμο από όλα τα πανεπιστήμια της Ελλάδας. Είχα περάσει τόσο ωραία που απέφευγα να ξαναπάω για να μη χαλάσω την ανάμνηση. Επίσης, προτιμούσα να επισκέπτομαι νησιά που δεν φημίζονται τόσο για τη νυχτερινή τους ζωή, αλλά που είναι πιο ήσυχα και «εναλλακτικά», όπως συνηθίζουμε να λέμε.

Αυτό μέχρι εφέτος, που λόγω ευνοϊκών συνθηκών βρέθηκα και πάλι στο κοσμοπολίτικο νησί. Και πέρασα και πάλι πολύ όμορφα. Και μάλιστα χωρίς να χαλάσω πολλά χρήματα (τουλάχιστον όχι περισσότερα από ό,τι στην Πάρο ή στη Νάξο ή ακόμα και στα Κουφονήσια). Δεν ταλαιπωρήθηκα καθόλου να βρω Ξαπλώστρα, σε αντίθεση με την Αίγινα κάποιον Δεκαπενταύγουστο, ενώ σε όποια παραλία πήγαινα (ναι, δεν πήγαινα στις πολύ διάσημες), έκανα το μπάνιο μου με ησυχία, χωρίς τον ενοχλητικό ήχο από ρακέτες και έντονη μουσική στα αφτιά μου. Ανακάλυψα ότι στην πανέμορφη και ήσυχη παραλία Καλαφάτης βρίσκεις το σετ «Ξαπλώστρες με ομπρέλα» να κοστίζει 15 ευρώ, ενώ μπορείς ωραιότατα να απλώσεις την πετσέτα σου και κάτω από τα αρμυρίκια, όπου υπάρχει και περισσότερη σκιά. Ότι μία από τις πιο όμορφες παραλίες του νησιού, ο Άγιος Σώστης, είναι ανοργάνωτη, ότι στον θερινό κινηματογράφο «Cine Manto» που βρίσκεται στην καρδιά της Χώρας μπορείς να πεις τον πρωί τον καφέ σου μέσα στη δροσιά χάρη στα πολλά δέντρα και να συνεχίσεις μέχρι τη νύχτα βλέποντας κάποια ταινία ή απλώς απολαμβάνοντας το φαγητό και το ποτό σου. Ότι η καλύτερη ώρα για να «χαθείς» στα στενά της Χώρας και να ανακαλύψεις όλες τις γωνιές της, τα εκκλησάκια, τις αυλές και τα σπιτάκια της είναι γύρω στις 6, όταν δεν γίνεται ακόμη πανικός από κόσμο. Και ότι στην Ανω Μερά θα φας καλά και οικονομικά στην πολύβουη πλατεία του οικισμού.

Φυσικά, τα προαναφερθέντα δεν σημαίνουν ότι δεν γίνονται ακρότητες και ότι δεν προσφέρονται κακές έως μέτριες υπηρεσίες σε υπερβολικά υψηλές τιμές, αλλά, όπως και στους περισσότερους ταξιδιωτικούς προορισμούς, αν πάει κανείς λίγο διαβασμένος, μπορεί πραγματικά να απολαύσει τις παροχές ενός καλά οργανωμένου νησιού, να κολυμπήσει σε καταγάλανα νερά, να φάει καλής ποιότητας φαγητό σε, τηρουμένων των αναλογιών, πολύ καλές τιμές και πραγματικά να ξεκουραστεί και να χαλαρώσει. Με το επιπλέον πλεονέκτημα ότι, όποτε νιώσει την επιθυμία, μπορεί να «το ρίξει» και λίγο, έως πολύ, έξω.

● Η ελεύθερη παραλία του Αγίου Σώστη όπως φαίνεται από ψηλά. Από τα πιο όμορφα σημεία του νησιού, με κρυστάλλινα νερά και χρυσαφένια άμμο.

SHUTTERSTOCK

ΓΛΥΚΑ

μυστικά

ΚΑΙ ΜΕ ΖΑΧΑΡΗ
ΚΑΙ ΧΩΡΙΣ